

WYROK

Warszawa, dnia 22 grudnia 2025 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodnicząca: Aleksandra Kot
Członkowie: Monika Kawa-Ogorzałek
Ernest Klauziński
Protokolant: Krzysztof Chmielewski

po rozpoznaniu na rozprawie odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 3 listopada 2025 r. przez wykonawcę Duna Polska S.A. z siedzibą w Krakowie (dalej: „Odwołujący”) w postępowaniu prowadzonym przez Dolnośląską Służbę Dróg i Kolei we Wrocławiu z siedzibą we Wrocławiu (dalej: „Zamawiający”), przy udziale uczestnika po stronie Zamawiającego – wykonawcy Budimex S.A. z siedzibą w Warszawie

orzeka:

1. Oddala odwołanie.

2. Kosztami postępowania obciąża Odwołującego i zalicza w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę 20 000 zł 00 gr (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych zero groszy) uiszczoną przez Odwołującego tytułem wpisu od odwołania.

Na orzeczenie – w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia – przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Zamówień Publicznych.

Przewodnicząca:

Członkowie:

.....

Sygn. akt: KIO 4831/25

Uzasadnienie

Dolnośląska Służba Dróg i Kolei we Wrocławiu z siedzibą we Wrocławiu (dalej: „Zamawiający” lub „DSDiK”) prowadzi na podstawie ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1320 ze zm., dalej: „ustawa Pzp”) postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego pn.: „Odbudowa drogi wojewódzkiej nr 392 od Żelazno do m. Stronie Śląskie w km 0+050 – km 22+400 odcinkami” (Numer referencyjny: NI.2720.76.2025, dalej: „Postępowanie”).

Ogłoszenie o zamówieniu zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 16 czerwca 2025 r. pod numerem: 386935-2025.

Wartość wskazanego zamówienia przekracza progi unijne.

W dniu 3 listopada 2025 r. wykonawca Duna Polska S.A. z siedzibą w Krakowie (dalej: „Odwołujący” lub „Duna”) wniósł odwołanie wobec niezgodnych z ustawą Pzp czynności Zamawiającego i zaniechania czynności w Postępowaniu.

Odwołujący zarzucił Zamawiającemu naruszenie art. 239 i nast. ustawy Pzp w związku z art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp i w związku z art. 110 ust. 2 ustawy Pzp oraz w konsekwencji art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. a) ustawy Pzp poprzez wybór oferty złożonej przez wykonawcę Budimex S.A. z siedzibą w Warszawie (dalej: „Budimex”) jako najkorzystniejszej i zaniechanie wykluczenia z Postępowania tego wykonawcy oraz zaniechania odrzucenia jego oferty, mimo że Budimex zawarł z innymi wykonawcami, tj. Mostostal Kraków S.A. oraz Budimex Budownictwo sp. z o.o. porozumienie mające na celu zakłócenie konkurencji w innym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonym przez Polskie Sieci Elektroenergetyczne (dalej: „PSE”) pn.: „Budowa linii 400 kV Choczewo – nacięcie linii Gdańsk Błonia – Grudziądz Węgrowo”, a Zamawiający mógł stwierdzić tę okoliczność, na podstawie wiarygodnych przesłanek, a przy tym Budimex nie dokonał czynności, o których mowa w art. 110 ust. 2 ustawy Pzp w sposób wystarczający do wykazania jego rzetelności.

W związku z powyższym Odwołujący wniósł o uwzględnienie odwołania oraz nakazanie Zamawiającemu unieważnienia czynności wyboru najkorzystniejszej oferty oraz powtórzenia dokonania tej czynności.

W dniu 11 grudnia 2025 r. do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej wpłynęła odpowiedź na odwołanie, w której Zamawiający wniósł oddalenie odwołania w całości jako niezasadne.

W piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2025 r. Budimex wniósł o oddalenie odwołania w całości.

Krajowa Izba Odwoławcza, rozpoznając na rozprawie złożone odwołanie i uwzględniając dokumentację z przedmiotowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, stanowiska stron oraz uczestnika postępowania odwoławczego złożone na piśmie i podane do protokołu rozprawy, ustaliła, co następuje.

Izba stwierdziła, że nie zachodzą przesłanki do odrzucenia odwołania, o których stanowi przepis art. 528 ustawy Pzp.

Izba stwierdziła, że Odwołujący posiada interes w uzyskaniu zamówienia, kwalifikowanego możliwością poniesienia szkody w wyniku naruszenia przez Zamawiającego przepisów ustawy, o czym mowa w art. 505 ust. 1 ustawy Pzp, co uprawniało go do złożenia odwołania.

Izba ustaliła, że w terminie określonym w art. 525 ust. 1 ustawy Pzp do niniejszego postępowania odwoławczego skuteczne przystąpienie po stronie Zamawiającego zgłosił wykonawca Budimex S.A. z siedzibą w Warszawie(dalej: „Przystępujący”).

Odwołanie zostało rozpoznane w granicach zawartych w nim zarzutów (art. 555 ustawy Pzp), z uwzględnieniem zasady kontrydiktoryjności postępowania (art. 534 ust. 1 ustawy Pzp). Rozpoznając przedmiotowe odwołanie, Izba miała na uwadze treść akt postępowania (§ 8 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2020 r. w sprawie postępowania przy rozpoznawaniu odwołań przez Krajową Izbę Odwoławczą).

Izba ustaliła następujące okoliczności jako istotne:

Przedmiotem zamówienia jest odbudowa drogi wojewódzkiej nr 392 od Żelazno do m. Stronie Śląskie w km 0+050 – km 22+400 odcinkami (vide Rozdział 3 ust. 1 Specyfikacji warunków zamówienia – dalej: „SWZ”).

Zgodnie z postanowieniami Rozdziału 7 ust. 1 i ust. 4 SWZ:

„7.1. Z postępowania o udzielenie zamówienia wyklucza się Wykonawców w stosunku do których zachodzi którakolwiek z okoliczności wskazanych w art. 108 ust. 1 ustawy Pzp oraz w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2022r. o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego.

(...)

7.4. Wykonawca nie podlega wykluczeniu w okolicznościach określonych w art. 108 ust. 1 pkt 1, 2 i 5 ustawy Pzp lub określonych w pkt 7.2. ppkt 2-5 SWZ, jeżeli udowodni Zamawiającemu, że spełnia łącznie przesłanki wskazane w art. 110 ust. 2 ustawy Pzp.

(...)”.

W myśl postanowień Rozdziału 8 ust. 4 SWZ „Zamawiający przed wyborem najkorzystniejszej oferty w pierwszej kolejności wzywa Wykonawcę, którego oferta została najwyżej oceniona, do złożenia w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 10 dni, aktualnego na dzień złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 125 ust. 1 ustawy Pzp, tj.: Jednolitego Europejskiego Dokumentu Zamówienia oraz oświadczenia wykonawcy/wykonawcy wspólnie ubiegającego się o udzielenie zamówienia dotyczące przesłanek wykluczenia z art. 5k rozporządzenia 833/2014 oraz art. 7 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego składane na podstawie art. 125 ust. 1 ustawy Pzp i oświadczenia podmiotu udostępniającego zasoby dotyczące przesłanek wykluczenia z art. 5k rozporządzenia 833/2014 oraz art. 7 ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach w zakresie przeciwdziałania wspieraniu agresji na Ukrainę oraz służących ochronie bezpieczeństwa narodowego składane na podstawie art. 125 ust. 5 ustawy Pzp – według załączników do SWZ”.

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2025 r. (sygn. akt KIO 2678/25, KIO 2686/25, KIO 2701/25) Krajowa Izba Odwoławcza nakazała zamawiającemu PSE „unieważnienie czynności wyboru najkorzystniejszej oferty we wszystkich trzech częściach postępowania, ponowienie badania i oceny ofert oraz odrzucenie ofert złożonych przez wykonawców: Mostostal Kraków spółkę akcyjną z siedzibą w Krakowie (w ramach części 1 zamówienia), Budimex spółkę akcyjną z siedzibą w Warszawie (w ramach części 2 zamówienia) oraz Budimex Budownictwo spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (w ramach części 3 zamówienia)” w ramach postępowania prowadzonego przez PSE pn.: „Budowa linii 400 kV Choczewo – nacięcie linii Gdańsk Błonia – Grudziądz Węgrowo”. Podstawę rozstrzygnięcia Krajowej Izby Odwoławczej było stwierdzenie, że wskazani wykonawcy dopuścili się zmywy przetargowej w ramach wyżej wymienionego postępowania, co – zdaniem Izby – wypełniało ustawową przesłankę wykluczenia określoną w art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp.

Przystępujący otrzymał rzeczony wyrok wraz z uzasadnieniem w dniu 4 września 2025 r.

W dniu 18 września 2025 r. Budimex wniósł skargę do Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 18 sierpnia 2025 r. w sprawach o sygn. akt KIO 2678/25, KIO 2686/25, KIO 2701/25.

Przystępujący wraz z ofertą przekazał Zamawiającemu wstępne wyjaśnienie okoliczności związanych ze „Sprawą Choczewo”.

Pismem z dnia 12 września 2025 r. DSDiK, działając na podstawie art. 126 ust. 1 ustawy Pzp, wezwał Budimex do złożenia podmiotowych środków dowodowych wymienionych w Rozdziale 8 ust. 4 SWZ, tj. m.in. oświadczenia, o którym mowa w art. 125 ust. 1 ustawy Pzp na formularzu Jednolitego Europejskiego Dokumentu Zamówienia (dalej: „JEDZ”).

W przedłożonym w dniu 22 września 2025 r. formularzu JEDZ, Przystępujący na pytania: „Czy wykonawca zawarł z innymi wykonawcami porozumienia mające na celu zakłócenie konkurencji?” oraz „Czy wykonawca przedsięwziął środki w celu samooczyszczenia?” udzielił odpowiedzi „TAK”. Ponadto Przystępujący wskazał, że szczegółowe informacje na ten temat, w tym opis wdrożonej procedury self-cleaning stanowi Załącznik nr 2 do JEDZ – „Wyjaśnienia wykonawcy w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na podstawie art. 110 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych” (dalej: „Wyjaśnienia 1”).

Do Wyjaśnień 1 z dnia 22 września 2025 r. Budimex dołączył:

- ✓ Wyniki kontroli Prezesa UZP dotyczącej postępowania „Prace na linii kolejowej nr 7 Warszawa Wschodnia Osobowa – Dorohusk na odcinku Warszawa – Otwock – Dęblin – Lublin, odcinek Otwock – Lublin w km 26,050 – 175,850”;
- ✓ Sprawozdanie z audytu;
- ✓ Zalecenia dotyczące sposobu opracowywania ofert;
- ✓ Plan szkoleń.

Kolejno, w dniu 8 października 2025 r. Przystępujący złożył pismo pt. „Środki podjęte w ramach Grupy Kapitałowej Budimex na podstawie art. 110 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych” (dalej: „Wyjaśnienia 2”) wraz z następującymi załącznikami:

- ✓ Wyniki kontroli Prezesa UZP dotyczącej postępowania „Prace na linii kolejowej nr 7 Warszawa Wschodnia Osobowa – Dorohusk na odcinku Warszawa – Otwock – Dęblin – Lublin, odcinek Otwock – Lublin w km 26,050 – 175,850”;
- ✓ Sprawozdanie z audytu;
- ✓ Raport z kontroli czynności wdrożonych przez Biuro Handlowe Budimex S.A. w ramach procesu self-cleaning przeprowadzonej w dniu 30 września 2025 r.;
- ✓ Zalecenia dotyczące sposobu opracowywania ofert;
- ✓ Dowód przesyłki Zaleceń do pracowników Biur Handlowych wraz z potwierdzeniem w postaci podpisanego oświadczenia o zapoznaniu się z wyżej wymienionym dokumentem;
- ✓ Dowód wymierzenia kary porządkowej pouczenia;
- ✓ Plan szkoleń;
- ✓ Raport uczestnictwa w szkoleniu na Teams w dniu 2 września 2025 r.;
- ✓ Raport uczestnictwa w szkoleniu „powtórkowym” w dniu 16 września 2025 r.;
- ✓ Certyfikat dotyczący przeprowadzenia szkolenia dla Członków Zarządu Spółek z Grupy Kapitałowej Budimex pn.: „Porozumienia zakłócające konkurencję, w tym zminy przetargowe, a zasady działania grup kapitałowych stanowiących jedną jednostkę gospodarczą (SEU) wraz z planem szkolenia;
- ✓ Zrzut ekranu ze wspólnego SharePoint;
- ✓ Zrzut ekranu z wewnętrznego systemu informatycznego Budimex – Budinet z dnia 2 września 2025 r., strona startowa oraz treść wpisu;
- ✓ Plansza z przypomnieniem o konieczności zapoznania się z zasadami związanymi z procesem składania ofert wyświetlana na monitorach wszystkich pracowników Budimex;
- ✓ Memorandum dotyczące przeprowadzenia weryfikacji skuteczności procedury samooczyszczenia (self-cleaning) w ramach postępowań o udzielenie zamówienia publicznego.

Pismem z dnia 24 października 2025 r. Zamawiający poinformował wykonawców, którzy złożyli oferty w Postępowaniu o wyborze najkorzystniejszej oferty Budimex.

Na dzień wyboru najkorzystniejszej oferty w Postępowaniu, tj. 24 października 2025 r. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 18 sierpnia 2025 r. o sygn. akt KIO 2678/25, KIO 2686/25, KIO 2701/25 nie był prawomocny.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, Izba uznała, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 16 ustawy Pzp zamawiający przygotowuje i przeprowadza postępowanie o udzielenie zamówienia w sposób: zapewniający zachowanie uczciwej konkurencji oraz równe traktowanie wykonawców, przejrzysty i proporcjonalny.

Stosownie do brzmienia art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp:

„1. Z postępowania o udzielenie zamówienia wyklucza się wykonawcę:

(...)

5) jeżeli zamawiający może stwierdzić, na podstawie wiarygodnych przesłanek, że wykonawca zawarł z innymi

wykonawcami porozumienie mające na celu zakłócenie konkurencji, w szczególności jeżeli należąc do tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, złożyli odrębne oferty, oferty częściowe lub wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu, chyba że wykażą, że przygotowali te oferty lub wnioski niezależnie od siebie;
(...)”.

W myśl art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. a) ustawy Pzp „Zamawiający odrzuca ofertę, jeżeli: (...)

2) została złożona przez wykonawcę: a) podlegającego wykluczeniu z postępowania lub (...)”.

Art. 110 stanowi:

„1. Wykonawca może zostać wykluczony przez zamawiającego na każdym etapie postępowania o udzielenie zamówienia.

2. Wykonawca nie podlega wykluczeniu w okolicznościach określonych w art. 108 ust. 1 pkt 1, 2 i 5 lub art. 109 ust. 1 pkt 2-5 i 7-10, jeżeli udowodni zamawiającemu, że spełnił łącznie następujące przesłanki:

1) naprawił lub zobowiązał się do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, wykroczeniem lub swoim nieprawidłowym postępowaniem, w tym poprzez zadośćuczynienie pieniężne;

2) wyczerpująco wyjaśnił fakty i okoliczności związane z przestępstwem, wykroczeniem lub swoim nieprawidłowym postępowaniem oraz spowodowanymi przez nie szkodami, aktywnie współpracując odpowiednio z właściwymi organami, w tym organami ścigania, lub zamawiającym;

3) podjął konkretne środki techniczne, organizacyjne i kadrowe, odpowiednie dla zapobiegania dalszym przestępstwom, wykroczeniom lub nieprawidłowemu postępowaniu, w szczególności:

a) zerwał wszelkie powiązania z osobami lub podmiotami odpowiedzialnymi za nieprawidłowe postępowanie wykonawcy,

b) zreorganizował personel,

c) wdrożył system sprawozdawczości i kontroli,

d) utworzył struktury audytu wewnętrznego do monitorowania przestrzegania przepisów, wewnętrznych regulacji lub standardów,

e) wprowadził wewnętrzne regulacje dotyczące odpowiedzialności i odszkodowań za nieprzestrzeganie przepisów, wewnętrznych regulacji lub standardów.

3. Zamawiający ocenia, czy podjęte przez wykonawcę czynności, o których mowa w ust. 2, są wystarczające do wykazania jego rzetelności, uwzględniając wagę i szczególne okoliczności czynu wykonawcy. Jeżeli podjęte przez wykonawcę czynności, o których mowa w ust. 2, nie są wystarczające do wykazania jego rzetelności, zamawiający wyklucza wykonawcę”.

Zgodnie z art. 239 ustawy Pzp:

„1. Zamawiający wybiera najkorzystniejszą ofertę na podstawie kryteriów oceny ofert określonych w dokumentach zamówienia.

2. Najkorzystniejsza oferta to oferta przedstawiająca najkorzystniejszy stosunek jakości do ceny lub kosztu lub oferta z najniższą ceną lub kosztem”.

Przechodząc do rozpoznania zarzutu odwołania, tytułem wstępu należy wskazać, że specyfika postępowania odwoławczego wyraża się przede wszystkim w zawartym w art. 555 ustawy Pzp uregulowaniu, zgodnie z którym Izba nie może orzekać co do zarzutów, które nie były zawarte w odwołaniu. Oznacza to, że niezależnie od wskazywanego w odwołaniu przepisu, którego naruszenie jest zarzucane zamawiającemu, Izba jest uprawniona do oceny prawidłowości zachowania zamawiającego (podjętych lub zaniechanych czynności), jedynie przez pryzmat sprecyzowanych w odwołaniu okoliczności, przede wszystkim faktycznych, ale i prawnych. Mają one decydujące znaczenie dla ustalenia granic kognicji Izby przy rozpoznaniu sprawy, gdyż konstytuują zarzut podlegający rozpoznaniu (vide m.in. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 24 sierpnia 2022 r. o sygn. akt KIO 1889/22, KIO 1891/22, KIO 1904/22). Wymóg konstrukcyjne odwołania określone w art. 516 pkt 7-10 ustawy Pzp przesądza, że treść zarzutu nie jest ograniczona wyłącznie do twierdzeń zawartych we wstępnej części odwołania (petitum), a dotyczy również okoliczności faktycznych i prawnych zawartych w sformułowanej przez odwołującego argumentacji. Odwołanie powinno wyrażać zastrzeżenia wobec dokonanych przez zamawiającego czynności lub zaniechań, co oznacza obowiązek zaprezentowania przez odwołującego nie tylko podstawy prawnej takich zastrzeżeń, ale przede wszystkim argumentacji odnoszącej się do postulowanej oceny. Oznacza to zatem konieczność odniesienia się do wszystkich elementów stanu faktycznego, jak również podjętych czynności lub zaniechań zamawiającego w taki sposób, który pozwoli na uznanie, że podniesione zostały konkretne zarzuty wobec tych czynności lub zaniechań przypisanych zamawiającemu (tak m.in. Krajowa Izba Odwoławcza w wyroku z dnia 3 czerwca 2020 r. o sygn. akt KIO 401/20, KIO 403/20). Innymi słowy, na zarzut składają się nie tylko przywołanie podstawy prawnej, ale również wszystkich okoliczności faktycznych, z których odwołujący wywodzi skutki prawne, dlatego też powoływanie na późniejszym etapie postępowania odwoławczego nowych okoliczności faktycznych nie może być przez Izbę brane pod uwagę przy rozpatrywaniu zarzutów odwołania. Izba jest

bowiem związana podniesionymi w odwołaniu zarzutami i wyznaczonymi przez nie granicami zaskarżenia. Jeżeli więc odwołujący na późniejszym etapie postępowania odwoławczego podnosi okoliczności, które nie zostały wyraźnie i wprost ujęte w treści wniesionego odwołania, to mogą one zostać uznane za spóźnione i to również w sytuacji, gdy odwołujący próbowałby powiązać nowe zarzuty z ogólnie opisanymi w uzasadnieniu odwołania okolicznościami faktycznymi (vide m.in. wyroki Krajowej Izby Odwoławczej: z dnia 21 kwietnia 2023 r. o sygn. akt KIO 955/23 oraz z dnia 13 marca 2020 r. o sygn. akt KIO 431/20, a także wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy Zamówień Publicznych z dnia 22 maja 2024 r. o sygn. akt XXIII Zs 46/24). To na wykonawcy, będącym profesjonalistą, spoczywa ciężar przedstawienia w treści odwołania jasnych i szczegółowych zarzutów zbudowanych z dwóch warstw, tj. prawnej i faktycznej, które wyznaczają granice rozstrzygnięcia Izby, która zgodnie z dyspozycją przepisu art. 555 ustawy Pzp może orzekać wyłącznie w zakresie zarzutów zawartych w odwołaniu. Trafność powyższego stanowiska potwierdza także najnowsze orzecznictwo Sądu Okręgowego w Warszawie, który jako Sąd Zamówień Publicznych rygorystycznie przestrzega stosowania art. 555 ustawy Pzp. Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w wyroku z dnia 18 października 2023 r. o sygn. akt. XXIII Zs 77/23 wskazał bowiem, że „(...) zarówno w postępowaniu odwoławczym przed Krajową Izbą Odwoławczą, jak i w postępowaniu skargowym przed Sądem Okręgowym – Sądem Zamówień Publicznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności. Czynności w ramach tychże postępowań inicjowane są przez strony i uczestników. To właśnie czynności stron, uczestników kreują zakres rozpoznawanej sprawy. Krajowa Izba Odwoławcza nie jest strażnikiem całości postępowania w sprawie zamówienia publicznego, nie może też wykazywać inicjatywy na rzecz którejkolwiek ze stron (...); (...) Izba nie może orzekać co do zarzutów, które nie były zawarte w odwołaniu (art. 555 ustawy PZP). Postępowanie odwoławcze przed Krajową Izbą Odwoławczą nie ma charakteru całościowego postępowania kontrolnego, obejmującego ogólną prawidłowość przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego przez zamawiającego, a Izba jest władna badać ściśle konkretnie te kwestie, które zostały jej poddane przez Odwołującego, a następnie zmodyfikowane uwzględnieniem odwołania przez Zamawiającego i sprzeciwem Przystępującego – i tak przedstawiony jej zakres zaskarżenia i zarzutów poddać konfrontacji z regulacją art. 554 ust 1 pkt 1 ustawy PZP oraz art 555 ustawy PZP (...)”. Sąd Zamówień Publicznych z całą mocą podkreślił, że niedopuszczalne jest orzekanie przez Izbę w zakresie niespornym oraz co do zarzutów niezawartych w odwołaniu. Krajowa Izba Odwoławcza nie jest bowiem uprawniona do dowolnego zakresu rozpoznania odwołania (ustalenia substratu zaskarżenia), gdyż w systemie środków ochrony prawnej na gruncie ustawy Prawo zamówień publicznych dysponentem odwołania jest odwołujący, a także zamawiający (uznając bądź nie zarzuty odwołania) oraz jego uczestnicy (korzystając z prawa do wniesienia sprzeciwu). Stąd orzekanie przez Izbę w zakresie nieobjętym sprzeciwem, a zatem w zakresie niespornym jest niedopuszczalne. Również orzekanie co do zarzutów niezawartych w odwołaniu jest niedopuszczalne (por. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych z dnia 9 maja 2024 r. o sygn. akt. XXIII Zs 16/24).

Przenosząc powyższe rozważania prawne na kanwę niniejszej sprawy, Izba wskazuje, że zarzut odwołania ma charakter ogólnikowy, niekompletny, w istocie blankietowy, podczas gdy powinien być uzasadniony w sposób kompleksowy i precyzyjny. Skład orzekający nie może domyslać się intencji Odwołującego i domniemywać na czym miało polegać naruszenie wskazanych przez wykonawcę przepisów. Izba w ramach środków ochrony prawnej ocenia czynności Zamawiającego pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami prawa i – jak już wskazano we wstępnej części uzasadnienia niniejszego wyroku – jest związana podniesionymi w odwołaniu zarzutami i wyznaczonymi przez nie granicami zaskarżenia. Znamienne jest również, że nie jest rolą Izby poszukiwanie argumentów na uzasadnienie podniesionych przez Odwołującego twierdzeń. Muszą być one przez odwołującego się wykonawcę przedstawione i szczegółowo uzasadnione, a także poparte odpowiednimi dowodami. W orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, że ciężar dowodu rozumieć należy jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania Krajowej Izby Odwoławczej za pomocą dowodów o słuszności swoich twierdzeń oraz konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Postępowanie przed Izbą toczy się kontradiktoryjnie, a w postępowaniu o charakterze spornym to strony obowiązane są przedstawiać dowody, natomiast organ orzekający nie ma obowiązku zastępowania stron w jego wypełnianiu (tak m.in. Krajowa Izba Odwoławcza w wyroku z dnia 25 października 2021 r. o sygn. akt KIO 2857/21; por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 listopada 2007 r. o sygn. akt II CSK 293/07 oraz z dnia 16 grudnia 1997 r. o sygn. akt II UKN 406/97, a także wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 5 lutego 2025 r. o sygn. akt KIO 22/25 oraz wyrok Sąd Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych z dnia 10 sierpnia 2022 r. o sygn. akt XXIII Zs 86/22). Innymi słowy, to na Odwołującym spoczywał ciężar wykazania słuszności podniesionych zarzutów, zwłaszcza że DSDiK nie miał wątpliwości, iż w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy brak jest podstaw do zastosowania wobec Budimex przesłanki wykluczenia z postępowania o udzielenie zamówienia, o której mowa w art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp. Tymczasem Duna nie sprostał powyższemu obowiązkowi. W ocenie składu orzekającego, argumentacja zawarta w odwołaniu nie pozwala na uznanie, że

Zamawiający dokonał czynności z dnia 24 października 2025 r., tj. wyboru oferty Budimex jako najkorzystniejszej w niniejszym Postępowaniu z naruszeniem przepisów ustawy Pzp. Przede wszystkim wymaga podkreślenia, że zarzut odwołania został postawiony w oparciu o wybiórczy stan faktyczny, a mianowicie Duna referuje w uzasadnieniu odwołania wyłącznie do pisma z dnia 22 września 2025 r. (vide Wyjaśnienia 1) oraz załączonych do niego dokumentów i wskazuje, że – jego zdaniem – wykonanie przez Przystępującego czynności określonych w art. 110 ust. 2 ustawy Pzp „miało charakter pozorny, nierzeczywisty, nakierowany jedynie na uniknięcie wykluczenia z postępowania”. Odwołujący całkowicie pomija jednak okoliczność, że w dniu 8 października 2025 r. Budimex przekazał DSDiK kolejne pismo wraz z wyjaśnieniami oraz dowodami potwierdzającymi podjęcie dalszych działań w ramach wdrożonej procedury samooczyszczenia (vide Wyjaśnienia 2). Duna w uzasadnieniu odwołania w ogóle nie odniósł się do tych wyjaśnień, podczas gdy należy zgodzić się z Przystępującym, że procedura self-cleaning jest procesem ciągłym oraz złożonym i w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy nie zakończyła się w dniu 3 września 2025 r., ale została wówczas dopiero wdrożona i – jak podkreślił Budimex w piśmie procesowym z dnia 11 grudnia 2025 r. oraz podczas rozprawy – w dalszym ciągu prowadzone są czynności w ramach samooczyszczenia. Jak bowiem trafnie stwierdziła Krajowa Izba Odwoławcza w wyroku z dnia 2 lipca 2024 r. o sygn. akt KIO 2023/24, KIO 2025/24 fakt, że procedura samooczyszczenia była rozciągnięta w czasie, jest niczym nadzwyczajnym, ponieważ wymagała kompleksowego przeanalizowania wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, a nie fikcyjnego wdrożenia narzędzi zaradczych i naprawczych. Celem samooczyszczenia jest umożliwienie wykonawcy udowodnienia, że pomimo istnienia wobec niego przesłanek wykluczenia, daje on gwarancję rzetelnego działania. Gwarancja ta jest zapewniona poprzez realne, a nie pozorne wdrożenie działań opisanych w art. 110 ust. 2 ustawy Pzp. W kontekście powyższego, niezwykle istotne jest, że wdrożona w dniu 3 września 2025 r. procedura samooczyszczenia została przygotowana przez Budimex w okresie pomiędzy wydaniem wyroku Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 18 sierpnia 2025 r. o sygn. akt KIO 2678/25, KIO 2686/25, KIO 2701/25, a otrzymaniem pisemnego uzasadnienia rzeczzonego orzeczenia, o czym Przystępujący informował Zamawiającego w Wyjaśnieniach 1. Z kolei Wyjaśnienia 2 zostały przygotowane przez Budimex po otrzymaniu uzasadnienia wyroku w wyżej wymienionych sprawach, co znajduje odzwierciedlenie w treści złożonego pisma. Innymi słowy, Duna nie zakwestionował w sposób kompleksowy wszystkich dokumentów, które składają się na procedurę self-cleaning wdrażaną przez Budimex, oraz które Zamawiający otrzymał i ocenił w tym Postępowaniu. Już zatem z uwagi na powyższe okoliczności odwołanie nie mogło zostać uwzględnione. Należy przyjąć, że Odwołujący nie zdołał skutecznie podważyć złożonego samooczyszczenia. Wymaga podkreślenia, że w uzasadnieniu odwołania Duna uznał, że self-cleaning Budimex nie spełnia przesłanek opisanych w art. 110 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy Pzp. Odwołujący zarzucił Przystępującemu, że w samooczyszczeniu zaniechał wyczerpującego wskazania okoliczności faktycznych, które doprowadziły Krajową Izbę Odwoławczą w „Sprawie Choczewo” do przekonania, że wykonawca podlega wykluczeniu z postępowania o udzielenie zamówienia prowadzonego przez PSE na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp, jednak – jak to zostało już wskazane powyżej – Duna nie odniósł się w uzasadnieniu odwołania do Wyjaśnień 2, w których Przystępujący zaktualizował opis stanu faktycznego i okoliczności towarzyszących „Sprawie Choczewo”, w związku z otrzymanym w dniu 4 września 2025 r. uzasadnieniem wyroku Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 18 sierpnia 2025 r. o sygn. akt KIO 2678/25, KIO 2686/25, KIO 2701/25. Z kolei w przypadku przesłanki z art. 110 ust. 2 pkt 3 ustawy Pzp Odwołujący stwierdził, że w dokumentach z dnia 22 września 2025 r. na próżno szukać rozwiązań podjęcia konkretnych środków technicznych, organizacyjnych i kadrowych, odpowiednich dla zapobiegania dalszym przestępstwom, wykroczeniom lub nieprawidłowemu postępowaniu. Odwołujący podniósł lakonicznie, że w jego ocenie wprowadzenie zasad sporządzania i składania ofert, w których poszczególni pracownicy zobowiązani są do zachowania tajemnicy jest działaniem pustym i chybionym, gdyż asumptem do zawarcia bezprawnego porozumienia ograniczającego konkurencję było biznesowe uzgodnienie na szczeblu osób zarządzających przedsiębiorstwami wchodzącymi w skład Grupy Kapitałowej Budimex, a do tego aspektu samooczyszczenie już się nie odnosi. Tymczasem z treści Wyjaśnień 2 oraz z załączonych do nich dowodów wynika m.in. że w dniu 1 października 2025 r. odbyło się szkolenie przeznaczone dla Członków Zarządu Spółek z Grupy Kapitałowej Budimex pn. „Porozumienie zakłócające konkurencję, w tym zmywy przetargowe, a zasady działania grup kapitałowych stanowiących jedną jednostkę gospodarczą (SEU)”. Co więcej, Przystępujący odniósł się też do innych szkoleń i warsztatów, które zostały przeprowadzone oraz do tych, które mają się odbyć w przyszłości. Nie można również tracić z pola widzenia, że w ramach kompletu dokumentów przekazanych DSDiK w dniu 8 października 2025 r. znalazły się konkretne dowody uzasadniające ocenę wdrożonej w dniu 3 września 2025 r. procedury self-cleaning jako wdrożonej skutecznie i przynoszącej konkretne efekty, jednak – jak wynika z uzasadnienia odwołania – Duna zdaje się ich nie dostrzegać. Dodatkowo, jedynie uzupełniając należy wskazać, że przedstawiony w art. 110 ust. 2 pkt 3 ustawy Pzp katalog środków zapobiegawczych dostępnych dla wykonawcy jest przykładowy i otwarty, a więc nie wszystkie wymienione środki są konieczne lub wystarczające do wykazania rzetelności. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie Krajowej Izby Odwoławczej katalog środków technicznych, organizacyjnych i kadrowych stanowi wyliczenie przykładowe, więc w tym wypadku wykonawca może wykazać się inicjatywą i

przedstawić inne niż wymienione w przepisie środki zapobiegające dalszym przestępstwom, wykroczeniom i nieprawidłowemu postępowaniu wdrożone w swoje firmie. Wykazywane środki techniczne powinny być jednak adekwatne do rodzaju naruszenia i z nim przedmiotowo związane, a zatem dostosowane do okoliczności konkretnego przypadku (tak: M. Jaworska (red.), Prawo zamówień publicznych. Komentarz, Warszawa 2025, art. 110 ustawy Pzp oraz „Prawo zamówień publicznych” – komentarz pod redakcją Huberta Nowaka i Mateusza Winiarza, Urząd Zamówień Publicznych, Warszawa 2023, str. 425, art. 110 ustawy Pzp; por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 26 stycznia 2021 r. o sygn. akt KIO 3450/20). Nie istnieje zatem jeden normatywny wzorzec procedury self-cleaning, który należy w każdym przypadku zastosować, i który mógłby w każdym przypadku zostać uznany za prawidłowy. Istotne jest jednakże, aby środki zapobiegawcze miały charakter następczy w stosunku do negatywnego zdarzenia oraz uprzedni w stosunku do kolejnego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego (por. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych z dnia 13 grudnia 2023 r. o sygn. akt XXIII Zs 100/23).

Ponadto nie sposób zgodzić się z Odwołującym, że wniesienie przez Budimex w dniu 18 września 2025 r. skargi do Sądu Zamówień Publicznych na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 18 sierpnia 2025 r. (sygn. akt KIO 2678/25, KIO 2686/25, KIO 2701/25) stanowiło zaprzeczenie idei instytucji samooczyszczenia i było działaniem wykluczającym się z czynnością samooczyszczenia. Należy bowiem z całą mocą podkreślić, że poddanie sporu pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego nie sposób utożsamiać z niewykazaniem spełnienia przesłanek określonych w art. 110 ust. 2 ustawy Pzp (vide wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 22 marca 2024 r. o sygn. akt KIO 778/24, KIO 779/24). Innymi słowy, wniesienie skargi nie wyklucza jednoczesnego przeprowadzenia samooczyszczenia. Trafnie podniósł Przystępujący w pkt 45 pisma procesowego z dnia 11 grudnia 2025 r., że przyjęcie odmiennego stanowiska prezentowanego przez Odwołującego jakoby wniesienie skargi powodowało automatycznie nieskuteczność samooczyszczenia czy świadczyło o pozorności działań Budimex prowadziłoby do pozbawienia wykonawców możliwości skorzystania z prawnie dopuszczalnych środków i instytucji, tj. samooczyszczenia czy skargi. Tymczasem w związku z wniesieniem skargi na wyżej wymieniony wyrok Przystępujący skorzystał jedynie ze swojego prawa do sądu i zasady instancyjności postępowania odwoławczego toczącego się przed Krajową Izbą Odwoławczą. Traktowanie obu sytuacji na zasadzie rozłączności, a więc z jednej strony wniesienia skargi do Sądu Okręgowego, a z drugiej – wdrożenia samooczyszczenia, powodowałoby podjęcie zupełnie nieracjonalnego wniosku, że wdrożenie procedur auto-naprawczych pozbawia wykonawców prawa do sądu. W tym miejscu należy wskazać, że także w doktrynie prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym spór sądowy, czy kwestionowanie orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej poprzez wniesienie skargi nie wyklucza jednoczesnego przeprowadzenia samooczyszczenia. Jak bowiem trafnie wskazano w artykule pt. „Instytucja self-cleaning w zamówieniach publicznych”: „(...) Przychylamy się tym samym do poglądu, zgodnie z którym sam fakt, że wykonawca wszedł w spór z zamawiającym lub fakt, że z wyrokiem KIO lub sądu (stwierdzającym istnienie podstawy wykluczenia) nie do końca się zgadza, nie powoduje automatycznie nieskuteczności procedury self-cleaning: „Nie można bowiem odebrać wykonawcy prawa do obrony swoich interesów (często słusznych), w tym w ramach sporu sądowego, groźbą, że przez nieograniczony czas nie będzie mógł brać udziału w postępowaniach przetargowych” [wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 28 września 2018 r. o sygn. akt KIO 1797/18] (...)” (tak: A. Kowalczyk, A. Sołtysińska, Instytucja self-cleaning w zamówieniach publicznych, Europejski Przegląd Sądowy 2021, nr 7, s. 4-18).

Odnosząc się z kolei do twierdzeń Odwołującego, że Budimex zaniechał otwartego i bezwarunkowego przyznania się do popełnienia czynu stanowiącego podstawę do wykluczenia z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w oparciu o przepis art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp, w pierwszej kolejności wymaga podkreślenia, że brak jednoznacznego sformułowania przez wykonawcę słów stwierdzających przyznanie się do winy, nie oznacza jeszcze tego, że de facto nie uznaje on swojego deliktu, czy też mu zaprzecza (por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 2 lipca 2024 r. o sygn. akt KIO 2023/24, KIO 2025/24). Należy zauważyć, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy Budimex ma świadomość swojego postępowania w „Sprawie Choczewo”, które Krajowa Izba Odwoławcza w wyroku z dnia 18 sierpnia 2025 r. o sygn. akt KIO 2678/25, KIO 2686/25, KIO 2701/25 oceniła w sposób negatywny, tj. jako czyn stypizowany w art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp. Przystępujący w Części III lit. C JEDZ oświadczył, że „zawarł z innym wykonawcami porozumienia mające na celu zakłócenie konkurencji”, a tym samym przyznał, że podlega wykluczeniu w okolicznościach określonych w art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp. Ponadto Budimex przedsięwziął środki w celu samooczyszczenia, tj. opisał „Sprawę Choczewo”, wyjaśnił, że podjął działania koncentrujące się na wdrożeniu odpowiednich procedur wewnętrznych gwarantujących zgodność jego działań z przepisami ustawy Pzp, oraz że jednym z celów wdrożenia procedury jest minimalizacja ryzyk prawnych związanych ze składaniem ofert i wniosków przez niego w przyszłości, jak również zapobieganie sytuacjom, które nawet potencjalnie mogłyby prowadzić do naruszenia art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp. Innymi słowy, Przystępujący poniósł konsekwencje swojego działania i zidentyfikował problemy związane z zaistniałą sytuacją, które następnie opisał w treści złożonego samooczyszczenia (vide: Wyjaśnienia 1 i Wyjaśnienia 2). Niezależnie od powyższego należy odnotować, że w doktrynie oraz w części orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej wskazuje się, iż przyznanie się do winy nie jest przesłanką ustawową do skutecznej procedury self-

cleaning: „(...) Pogląd o konieczności przyznania się do deliktu jako warunku sine qua non self-cleaning należy zatem poddać krytyce. Konieczność taka nie wynika ani z przepisów polskiego prawa (na gruncie którego nawet skorzystanie z instytucji dobrowolnego poddania się karze uregulowanej art. 387 Kodeksu postępowania karnego nie wymaga przyznania się do winy), ani prawa unijnego, ani też nie wynika z orzecznictwa TS (...); (...) przyjęcie, iż podjęte przez wykonawcę czynności w ramach self-cleaning, mające na celu uniknięcie w przyszłości problemów z realizacją zamówień publicznych, miałyby być z założenia uznane za niewłaściwe tylko i wyłącznie z tego powodu, że wykonawca nie przyznaje się do deliktu, nie ma podstaw prawnych – zarówno przepis polskiego prawa (art. 24 ust. 8 p.z.p. i art. 110 ust. 2 i 3 n.p.z.p.), jak i ich pierwowzór unijny nakazują weryfikację self-cleaning pod kątem adekwatności podjętych działań do zapobiegania nieprawidłowościom, a nie pod kątem tego, czy wykonawca podjął je „z ostrożności”, czy też „na wszelki wypadek”. Procedura naprawcza w ramach samooczyszczenia wymaga niejednokrotnie realizacji rozległych oraz czasowo- i kosztochłonnych działań. Ich podjęcie przez wykonawcę, mimo własnej odmiennej oceny prawnej danego zdarzenia stanowiącego (potencjalną) podstawę wykluczenia, może świadczyć o czymś wręcz przeciwnym, to jest potwierdzać należytą staranność i determinację wykonawcy w odzyskaniu wiarygodności (...); (...) W zależności od specyfiki sprawy działania naprawcze w ramach samooczyszczenia wykonawców mogą mieć różny rozmiar, intensywność i okres dokonywania. W naszej ocenie mechanizm zastosowania środków naprawczych może być procesem i to w dwojakim znaczeniu (...); (...) w toku postępowania mogą ulec zmianie okoliczności – zarówno co do kwalifikacji pewnych zdarzeń jako stanowiących podstawę wykluczenia wykonawcy (por. uwagi dotyczące podstaw spornych), jak i stanu wiedzy wykonawcy o istnieniu tych przesłanek (...)” (tak: A. Kowalczyk, A. Sołtyśńska, Instytucja self-cleaning w zamówieniach publicznych, Europejski Przegląd Sądowy 2021, nr 7, s. 4-18; por. m.in. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 12 lutego 2024 r. o sygn. akt KIO 205/24). Mając na uwadze powyższe – w ocenie składu orzekającego – w kontekście wdrażanej w dalszym ciągu przez Budimex procedury self-cleaning istotne znaczenie będzie miał więc wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych z dnia 19 grudnia 2025 r., w którym Sąd Zamówień Publicznych oddalił skargę Budimex na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 18 sierpnia 2025 r. w sprawach o sygn. akt KIO 2678/25, KIO 2686/25, KIO 2701/25 przesądzając, że spółki z Grupy Kapitałowej Budimex naruszyły art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonym przez PSE.

W odniesieniu natomiast do podnoszonej przez Odwołującego kwestii rzekomego zaniechania oświadczenia przez Przystępującego, że nie zamierza popełniać podobnych czynów w przyszłości, należy podkreślić, że twierdzenia Duna w tym zakresie są wprost sprzeczne z treścią złożonego samooczyszczenia. Z wyjaśnień Budimex wynika bowiem m.in., że: „(...) podjęte działania koncentrują się na wdrożeniu odpowiednich procedur wewnętrznych gwarantujących zgodność działania Wykonawcy z przepisami Pzp w kolejnych postępowaniach oraz unikanie zachowań, które nawet hipotetycznie mogłyby nosić znamiona naruszeń (...); (...) Celem tych działań jest minimalizacja ryzyk prawnych związanych ze składaniem ofert przez Budimex w przyszłości, jak również zapobieganie sytuacjom, które nawet potencjalnie mogłyby prowadzić do naruszenia art. 108 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp (...); (...) Wykonawca podnosi, że dołożył najwyższej staranności w przeanalizowaniu konsekwencji wynikających z przedmiotowego przypadku i podjęciu działań zmierzających do uniknięcia tego typu sytuacji w przyszłości (...); (...) Celem spółek z grupy kapitałowej Budimex jest podjęcie działań i wdrożenie środków, które zapewniają uniknięcie w przyszłości sytuacji analogicznej do tej, która wystąpiła w postępowaniu, tj. złożenia ofert przez spółki z grupy kapitałowej Budimex w jednym postępowaniu, w szczególności w takiej konfiguracji, która może rodzić choćby wątpliwości, co do tego, czy takie działanie stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, w tym może prowadzić do nieuprawnionego uzyskania przewagi konkurencyjnej nad innymi wykonawcami (...)” (vide: str. 6, 8 i 9 Wyjaśnień 1 oraz str. 6 i 10 Wyjaśnień 2). Powyższe okoliczności potwierdzają zatem tezę, że Duna nie przeanalizował w sposób należyty i kompleksowy pism przedłożonych przez Budimex w ramach instytucji samooczyszczenia.

Reasumując, Odwołujący nie dość, że nie odniósł się do Wyjaśnień 2 wraz z załącznikami, to de facto nie zdołał również wskazać konkretnych i rzeczywistych uchybień w zakresie Wyjaśnień 1 i przedłożonych do nich dowodów. Duna poprzestał w tym zakresie wyłącznie na lakonicznym i niczym nieuzasadnionym twierdzeniu o pozornym charakterze procedury self-cleaning.

Mając na względzie przywołane okoliczności faktyczne i prawne Izba uznała, że odwołanie podlega oddaleniu w całości i na podstawie art. 553 zdanie 1 ustawy Pzp orzekła jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sprawy na podstawie art. 557, art. 574 oraz art. 575 ustawy Pzp, a także w oparciu o przepisy § 8 ust. 2 zdanie 1 w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2020 r. w sprawie szczegółowych rodzajów kosztów postępowania odwoławczego, ich rozliczania oraz wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania (Dz. U. z 2020 r. poz. 2437), orzekając w tym zakresie o obciążeniu kosztami postępowania stroną przegrywającą, czyli Odwołującego.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji.

Przewodnicząca:.....

Członkowie:.....

.....